

Ang Pariseo at ang Maningil ng Buwis

Pangunahing Talata: "Sinasabi ko sa inyo, ang taong ito'y umuwi sa kaniyang bahay na naging matuwid kaysa sa iba: sapagkat ang sinumang magpapasikat sa kaniyang sarili ay ipapababa; at ang sinumang magpapakumbaba sa kaniyang sarili ay itataas."
Lucas 18:14

Piniling Kasulatan:
Lucas 18:9-14

Ang mga Pariseo ay itinuturing na isang napakareligiyosong uri sa mga Hudyo. Sila ay deboto, kahit sa panlabas, at napakatigas sa pagsunod sa kanilang mga tradisyon. Gayunpaman, sa kalooban, gaya ng sinasabi sa atin ng Panginoon, bilang isang grupo ay malayo sila sa tama. "Kahabag-habag sa inyo, mga eskriba at Pariseo, mga hipokrito!" Si Jesus, dahil nababasa Niya ang kanilang mga puso, ay may kakayahang magbigay ng karagdagang pahayag na sila ay parang mga sepulkro, na maputing-maputi sa labas ngunit sa loob ay puno ng kasiraan. Mateo 23:27

May mga katulad na grupo sa Kristiyanismo ngayon – yaong sa panlabas ay moral, napaka-partikular, eksakto, maselan, ngunit hindi kaaya-aya sa Panginoon. Ipinagmamalaki nila ang kanilang katuwiran at hindi nila napagtatanto na kahit na sila ay hindi gaanong bulok sa kalikasan kumpara sa iba, wala silang maipagmamalaki. Sila, tulad ng buong sangkatauhan, ay malayo sa pagiging perpekto. "Walang matuwid, wala, ni isa man. ... Sila'y lahat lumihis." (Roma 3:10-12). Ang parabula ng ating aralin ay naglalayong ipakita na ang Diyos ay tumitingin nang may higit na simpatiya at habag sa mas makasalanang tao, na mapagkumbaba at kinikilala ang kanyang kalagayan, kaysa sa moral na mas mabuting indibidwal, na mayabang sa kanyang inaakalang katuwiran.

Nagsimula ang parabula, "Dalawang lalaki ang umakyat sa templo upang manalangin; ang isa ay Fariseo, at ang isa naman ay maniningil ng buwis. Ang Fariseo ay nakatayo at nanalangin sa kaniyang sarili sa ganitong paraan, 'Diyos ko, pinasasalamatán kita na hindi ako tulad ng ibang tao, mga salarin, mga di-matuwid, mga mangangalunya, o kahit tulad ng maniningil ng buwis na ito. Nagaayuno ako nang dalawang beses sa isang linggo, nagbibigay ako ng ikapu sa lahat ng aking pag-aari.'" (Lucas 18:10-12). Ang mayabang na Pariseo ay malinaw na, sa maraming aspekto, isang

mabuting moral na tao. Gayunpaman, siya ay napakayabang, at ipinagmamalaki niya ang kanyang mga matuwid na gawa. Mabilis din siyang humatol sa iba, isang malinaw na palatandaan ng masamang kalagayan ng puso.

Ang isa pang tauhan sa parabula – isang publikano, o maniningil ng buwis – ay mula sa mababang uri at karaniwang kinamumuhian ng mga tao. Marami siyang kahinaan at makasalanang kapintasan, ngunit naunawaan niya ang kanyang kalagayan. "Ang publikano, na nakatayo sa malayo, ay hindi man lang itinaas ang kanyang mga mata sa langit, kundi pinukpok ang kanyang dibdib, na nagsasabing, 'Diyos ko, maawa ka sa akin na makasalanang.'" Lucas 18:13

Ang lahat ng Kristiyano, dahil sa kanilang relasyon sa Diyos, ang pagtakip sa kanilang mga kasalanan, ang pagsilang ng Espiritu, at ang nagpapatuloy na gawaing pagbabago sa kanilang mga puso, ay may lahat ng dahilan upang magpasalamat sa Panginoon. Gayunpaman, wala silang dapat ipagmalaki, o gaya ng sinasabi ni Apostol Pablo, "Sino ang nagtatangi sa iyo? Ano ang mayroon ka na hindi mo tinanggap? ...bakit ka nagmamalaki na parang hindi mo ito tinanggap?" 1 Corinto 4:7

Kung, samakatuwid, ang pagkakaiba sa pagitan natin at ng iba ay kinikilala bilang mula sa Panginoon

at sa kaniyang gawa ng biyaya sa atin, sa halip na mula sa ating sarili, ito ang wastong saloobin ng puso. Ang lahat ng may ganitong pagkaunawa ay may wastong dahilan upang magpasalamat sa Panginoon na sa aspetong ito ay sila'y naiiba sa iba. Sa pamamagitan lamang ng Diyos at ng kaniyang Anak, si Cristo Jesus, tayo'y naiiba. "Sapagkat sa biyaya kayo'y naligtas, sa pamamagitan ng pananampalataya; at hindi ito mula sa inyong sarili; kaloob ito ng Diyos; hindi dahil sa mga gawa, upang walang sinumang magmalaki. Sapagkat tayo'y likha niya, nilikha kayo sa kay Cristo Jesus." Efeso 2:8-10